

Arrest

nr. 64 911 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch wordt ongegrond verklaard en van de beslissing van 17 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. DUPONT *loco* advocaat M. WARLOP en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 augustus 2005 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR). Op 8 september 2006 vervalt zijn verblijfsrecht.

Op 6 juni 2007 dient verzoeker een visumaanvraag voor kort verblijf in die hem wordt geweigerd.

Op 23 december 2008 vraagt verzoeker om zijn vervallen BIVR te verlengen. Op 6 mei 2009 wordt de herinschrijving geweigerd nu verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van een recht op terugkeer.

Op 9 juni 2009 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 2 augustus 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 16 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 maart 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2009 werd ingediend door :

M., K. (R.R.: 000)

nationaliteit: Tunesië

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Hoewel betrokkene vóór 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij op 15 december 2009 minstens 5 jaar ononderbroken in België verbleef. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat hij op 6 juni 2007 een visum type C aanvroeg te Tunis, Tunesië. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Dit houdt zodoende in dat betrokkene qua verblijfsduur evenmin aanspraak kan maken op criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Immers, aangezien betrokkene op 6 juni 2007 een visumaanvraag indiende te Tunis, Tunesië, verblijft betrokkene niet ononderbroken in België verblijft en dit minstens sinds 31 maart 2007. Bovendien om eventueel aanspraak te kunnen maken op criterium 2.8B, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een verklaring ‘mogelijkheid tot tewerkstelling’ van Beschutte Werkplaatsen Leuven vzw toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van getuigenverklaringen, een attest gevolgd taallessen Nederlands en een werkbefoete), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Verder toont betrokkene niet aan dat hij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het art. 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het art. 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening.

De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van art. 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Bovendien werden deze

medische elementen reeds behandeld bij beslissing d.d. 2 augustus 2009 (beslissing ongegrond) naar aanleiding van betrokkene's aanvraag art. 9ter van 09 juli 2009.

To slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds in aanraking met de ordediensten omwille van diefstal met braak, inklimming en/of valse sleutels. Hij werd op 10 juni 2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf en kwam op 13 juli 2010 vervroegd vrij. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan."

Op 17 maart 2011 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan het vereiste belang bij het ingediende beroep in zoverre het gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder verduidelijkt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van zijn (illegale) verblijfssituatie. Verweerder merkt bovendien op dat het bestreden bevel niet meer is dan een herhaald bevel dat niet is aangevochten bij de Raad van State, dan wel bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voormeld bevel is aldus definitief en uitvoerbaar waardoor verzoeker weerom geen enkel belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten op 9 juni 2009 op grond van artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de nota met opmerkingen blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker, dat hij geen vordering heeft ingeleid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen hogervermeld bevel. Bijgevolg is het bevel definitief en principieel uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van het thans bestreden bevel. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 9 juni 2009 kan uitvoeren, vermits deze definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat verweerder zijn aangehaalde redenen ten gronde niet of niet volledig heeft onderzocht. In plaats van te verwijzen naar de criteria van de vernietigde instructie diende verweerder de aanvraag te onderzoeken in het raam van artikel 9bis van Vreemdelingenwet. Zijn discretionaire bevoegdheid zou hem vervolgens toelaten rekening te houden met de aangehaalde elementen en zou hem toelaten de aanvraag gegrond te verklaren. Verzoeker wijst erop dat hem reeds een regularisatie werd toegekend naar aanleiding van de regularisatiewet van 22 december 1999. Verweerder heeft nergens gemotiveerd met betrekking tot de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden, noch met betrekking tot de door hem aangehaalde integratie-elementen: werkbereidheid en getuigenverklaringen. Hierdoor heeft verweerder de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitgehold.

3.2 Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 16 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. *In casu* is de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard, bijgevolg zijn de ingeroepen buitengewone omstandigheden om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen aanvaard door verweerder.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de gemachtigde van staatssecretaris de instructie van 19 juli 2009 niet meer kon toepassen bij de beoordeling van de gegrondheid van zijn aanvraag daar deze instructie vernietigd is als gevolg van het arrest van de Raad van State, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria werd voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu* is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerder inderdaad gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat verweerder vrij om binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, die hij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. De gehanteerde criteria dienen objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid niet betekent dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het raam van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het

begrip “buitengewone omstandigheden” maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent verweerder de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State niet. Verweerder kan aldus rekening houden met de criteria van de vernietigde instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid aangaande de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg aangaande de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde redenen om machtiging tot verblijf het volgende: *“Hoewel betrokkene vóór 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij op 15 december 2009 minstens 5 jaar ononderbroken in België verbleef. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat hij op 6 juni 2007 een visum type C aanvraag te Tunis, Tunesië. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.*

Dit houdt zodoende in dat betrokkene qua verblijfsduur evenmin aanspraak kan maken op criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Immers, aangezien betrokkene op 6 juni 2007 een visumaanvraag indiende te Tunis, Tunesië, verblijft betrokkene niet ononderbroken in België verblijft en dit minstens sinds 31 maart 2007. Bovendien om eventueel aanspraak te kunnen maken op criterium 2.8B, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een verklaring ‘mogelijkheid tot tewerkstelling’ van Beschutte Werkplaatsen Leuven vzw toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van getuigenverklaringen, een attest gevolgd taallessen Nederlands en een werkbefoete), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.”

Uit de hierboven geciteerde motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie, werkbereidheid en getuigenverklaringen. Verweerder aanvaardt deze elementen niet om verzoeker een verblijfsmachtiging toe te kennen. In de mate verzoeker aanvoert dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen.

Verzoeker verwijt verweerder ten onrechte geen rekening te hebben gehouden met de buitengewone omstandigheden, nu de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard en de aangehaalde buitengewone omstandigheden aldus werden aanvaard ter verantwoording tot het indienen van de aanvraag in België.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, *“de bonne foi, d'une saine gestion administrative”* en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte het criterium 2.8A van de vernietigde instructie weigert toe te passen. Hij stelt dat in de instructie niet wordt gepreciseerd op welke wijze de periode van ononderbroken verblijf dient te worden berekend. Verzoeker citeert uit de Franstalige versie van de instructie van 19 juli 2009 en stelt dat hij voldoet aan de periode van ononderbroken verblijf van vijf jaar. Immers vóór 18 maart 2008 verbleef hij legaal in België en gedurende een periode van méér dan vijf jaar aangezien hij op basis van deze periode een verblijfsrecht heeft bekomen op grond van de regularisatiewet van 22 december 1999. Eveneens heeft hij in die zin zijn affectieve-, sociale en economische belangen reeds aangetoond. In tegenstelling tot verweerders oordeel heeft verzoeker aldus aangetoond te voldoen aan het criterium 2.8A. Verweerder voegt een voorwaarde toe aan het criterium en houdt geen rekening met de aangehaalde elementen van verzoeker in zijn aanvraag.

3.4 Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien hij het betwiste motief citeert uit de bestreden beslissing, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte het criterium 2.8A weigert toe te passen, nu hij voldoet aan de voorwaarden van dit criterium.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nu verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij op 15 december 2009 minstens 5 jaar ononderbroken verbleef in België. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 juni 2007 een visum type C aanvraag te Tunis. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Verweerder verwijst in de nota met opmerkingen naar de instructie van 19 juli 2009 die met betrekking tot criterium 2.8A het volgende bepaalde:

“2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. (...)

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; (...)”

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat de periode van ononderbroken verblijf aldus dient berekend te worden vanaf de datum van de aanvraag om machtiging tot verblijf en dat dit uitdrukkelijk uit de instructie blijkt. Verweerder wijst er nogmaals op dat verzoekers verblijfsrecht is komen te vervallen door zijn afwezigheid in het Rijk. Evenmin kwam verzoeker in mei 2009 in aanmerking voor een herinschrijving op grond van een recht op terugkeer. Verzoekers visumaanvraag werd op 6 juni 2007 verworpen. Uit de aanvraag van een visum te Tunesië blijkt dat verzoeker niet ononderbroken in België heeft verbleven sinds 31 maart 2007. Verzoeker betwist zijn verblijf in Tunesië niet. Aldus toont hij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker betoogt dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan het criterium, kan hij aldus niet worden gevolgd. In de mate verzoeker de voorwaarde van ‘duurzame lokale verankering’ zou hebben aangetoond aan de hand van zijn werkbereidheid, getuigenverklaringen en attest Nederlandse lessen, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling door verweerder van het gebrek aan een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007. Een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat hij vóór 18 maart 2008 legaal in België verbleef, stelt de Raad vast dat dit niet wordt betwist door verweerder nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat hij vóór 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen.

Met betrekking tot de lokale verankering wijst verweerder nogmaals op de voorwaarden gesteld in de instructies van 19 juli 2009. Verweerder oordeelt dat de elementen met betrekking tot zijn lokale verankering niet in zijn voordeel kunnen worden weerhouden, nu hij niet aantoont sinds 31 maart 2007 ononderbroken te verblijven in België.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Waar verweerder rekening heeft gehouden met de verzoekers visumaanvraag op 6 juni 2007, geeft verweerder blijk van een zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij in zijn aanvraag uitdrukkelijk heeft verwezen naar artikel 3 van het EVRM. Verweerder blijft in gebreke deze door hem aangehaalde reden te beantwoorden. Aldus houdt verweerder geen rekening met de door hem aangehaalde essentiële redenen om verblijf. Ter terechtzitting wijst de raadsvrouw van verzoeker op zijn slechte medische gezondheid en het medisch getuigschrift.

3.6 Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In de mate verzoeker betoogt dat een terugkeer een onmenselijke behandeling uitmaakt omwille van zijn medische toestand, wordt opgemerkt dat de loutere bewering op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Bovendien werpt verzoeker ten onrechte op dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door hem aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder stelt immers in de bestreden beslissing het volgende: *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het art. 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het art. 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening.*

De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van art. 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Bovendien werden deze medische elementen reeds behandeld bij beslissing d.d. 2 augustus 2009 (beslissing ongegrond) naar aanleiding van betrokkenes aanvraag art. 9ter van 09 juli 2009.”

In tegenstelling tot verzoekers bewering blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangehaalde reden in verband met zijn medische toestand.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN